

ЯК ЛИСИЦЯ ПОДРУЖИЛА З СОЛДАТОМ

В одного батька було семеро синів. Жили вони дружно і, навіть оженившись, не розлучались. Якось невістки спекли сім пашалу¹ й винесли надвір остудити їх. А пашалу, що його спекла найменша невістка, вистрибнув з її рук і покотився по дорозі. Всі семеро невісток погналися за ним, але наздогнати не змогли.

От котиться собі пашалу, аж назустріч йому заєць.

— Куди прямуєш, друже пашалу? — питає він.

— Семеро невісток мого хазяїна спекли по одному пашалу, а з'їсти хотіли чомусь тільки мене. Від них і втікаю, — відповідає пашалу.

— Якщо так, то я тебе з'їм, — каже заєць.

— Який ти, Біла Шапко, немилосердний! Але не тобі судилося мене з'їсти, — сказав пашалу й покотився собі далі.

Заєць тільки здивовано поглянув йому вслід.

Котиться, котиться пашалу, аж назустріч йому ведмідь.

— Куди прямуєш, друже пашалу? — питає й він.

— Від сімох невісток утікаю, — відповідає той.

— А я тебе перекину й з'їм, — каже ведмідь.

¹ П а ш а л у — прісна перепічка.

— Ех, і зле в тебе серце, кудлатий. Мене семеро невісток не наздогнали. А заець тільки поглянув мені вслід. Тож хіба тобі судилося мене з'їсти? — промовив пашалу й покотився далі. Котиться, котиться, аж назустріч йому суне вовк. Та від нього пашалу також утік. Котиться собі далі, аж гульк — назустріч лисиця чимчикує.

— Куди прямуєш, друже пашалу? — питає.

— Сам не знаю. Від сімох невісток утікаю.

— Не поспішай. Дай хоч набалакатися з тобою.

Лише на хвилинку зупинився пашалу, а лисиця — гоп! — вискочила на нього верхи. Наказала везти її на ярмарок.

От прибули вони на ярмарок, зупинилися на тому місці, де коней продають.

Люди з подивом показували на лисицю:

— Дивіться, яка в неї гарна конячка! А чи швидко вона бігає?

Зрештою лисиця обміняла пашалу на справжнього коня з возом. Повертаючись із ярмарку, зустріла зайця.

— Куди прямуєш, лисичко-сестричко?

— Ось виміняла коня за пашалу і їду додому, — відповідає лисиця.

— А-а, це на того пашалу, що мене Білою Шапкою обізвав... Підвези ж і мене.

Сіли удвох і їдуть, віз торохтить, аж луна йде.

Тут назустріч ведмідь — та й собі просить, щоб його підвезли. Трохи згодом зустріли вовка і його взяли з собою. Їдуть, їдуть... Аж колесо в яму як вскочить — вісь тріснула й поламалася.

— Ох, тепер нам звідси ніяк не вибратися, — бідкаються звірі.

Лисиця, не довго думаючи, звеліла зайцеві піти пошукати, чим замінити вісь. Заець схопив якусь лозинку та й прибіг назад.

— Який ти нетямущий! Хіба з цієї лозинки буде вісь? — розсердились його друзі по нещастю.

Послали вовка. А той знайшов палицю і мерщій назад.

— Не буде з вас толку, — пробурчав ведмідь. — Мабуть, треба самому піти.

Незабаром і він повернувся — з трухлюю колодою на плечах.

— Ех-хе-хе, ніякої користі з вас, — докірливо мовила, побачивши те, лисиця та й пішла сама на пошуки.

